

Щука

Леонід Глібов

На Шуку хтось бомагу в суд подав,
Що буцім би вона такеє виробляла,
Що у ставку ніхто життя не мав:
Того заїла в смерть, другого обідрала.
Піймали Шуку молодці
Та в шаплиці
Гуртом до суду притаскали,
Хоча чуби й мокренькі стали.
На той раз суддями були
Якіїсь два Осли,
Одна нікчемна Шкапа
Та два стареньких Цапа,
Усе народ, як бачите, такий
Добрячий та плохий.
За стряпчого, як завсігди годиться,
Була приставлена Лисиця...
А чутка у гаю була така,
Що ніби Шука та частенько,
Як тільки зробиться темненько,
Лисиці й шле то щупачка,
То сотеньку карасиків живеньких
Або линів гарненьких...
Чи справді так було, чи, може, хто збрехав
(Хто ворогів не мав!),
А все-таки катюзі,
Як кажуть, буде по заслужі.
Зійшлися судді, стали розбирать:
Коли, і як воно, і що їй присудити?

Як не мудруй, а правди ніде діти.
Кінців не можна поховать...
Не довго думали рішили
І Шуку на вербі повісити звеліли.
Дозвольте і мені, панове, річ держать,
Тут обізвалася Лисиця.
Розбійницю таку не так судить годиться:
Щоб більше жаху їй завдать
І щоб усяк боявся так робити,
У річці вражу Шуку утопити!
Розумна річ! всі зачали гукать.
Послухали Лисичку
І Шуку кинули у річку.
1858